

personligt Arbejde, altsaa 4,000 Kr., saa ville disse to komme til at betale Skat saaledes, at der af Formuesindtægten, forsaavidt man gaar ud fra en Skatteprocent af 3, svares 150 Kr., men af den rene personlige Indtægt 120 Kr. Man kan kalde Forskjellen $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$, eftersom man gaar ud fra det høiere eller det lavere Tal; det kommer imidlertid i Virkeligheden ud paa Et, thi det anførte Exempel viser, hvad det virkelige Resultat er. Den kommunale Skattelov, som nu sidste Vinter blev gennemført i Norge, gaar betydelig videre, idet den gaar ud fra, at der skal lignes paa Formuen $\frac{1}{5}$ af den hele paa Formue og Indtægt lignede Skat. De ville let se, at de to Ting ere meget forskellige, og Forskjellens Resultat vil omtrent svare til, at der efter den norske Skattelov vil blive lignet forholdsvis dobbelt saameget paa Formuen som efter det foreliggende Forslag, idet der ved den samlede Vigning paa Formue og Indtægt tages Hensyn ikke blot til den Indtægt, der er Formuesindtægt, men ogsaa til hele Indtægten af det personlige Arbejde. Regner man det sammen, vil det vise sig, at der efter den norske Lovgivning vil blive paalignet Formuen forholdsvis dobbelt saameget som efter dette Forslag. Det kan nu efter den nye Lov i Norge gaa betydelig videre, ja, det kan endog under visse Omstændigheder stige indtil 3 pro mille af Formuen, altsaa efter Tallet til det 30-dobbelte af, hvad der her er bragt i Forslag. Hvis man vil sammenligne det her foreliggende Forslag med den nu gjældende Bestatning og vil tage for sig navnlig Skatteligningen i vore Kommuner — jeg har ikke havt Leilighed dertil endnu, men der vil altid kunne blive Anledning dertil — samt foretage en Efterregning, vil man se, at der ved den nuværende kommunale Skatteligning utvivlsomt bliver faktisk taget et større Hensyn til Formuen end det, der vil blive taget efter det foreliggende Forslag. Naar man imidlertid ikke er gaaet videre, saa er det, jeg gjentager det, ikke uden Betænkelighed fra flere af Forslagsstillernes Side; men det er slet i Erkjendelse af, at man skulde søge at opnaa et Kompromis mellem modstaaende Anstuelser, og jeg skal tilføje, i Erkjendelsen af, at naar man foretager et Skridt paa en ny Bane, gjælder det om, at dette ikke sker i større Omfang eller af mere indgribende Betydning, end at man ikke behøver at frygte for, at Folk derfor skulde ængste sig. Der er en Grund til, som taler for at blive staaende ved en moderat Formueskatteprocent, og den er, at vi jo endnu have og fremdeles ville beholde en betydelig Bestatning af Hartkornet, og Hartkornet er jo

Repræsentant for en fremragende og overveiende Del af Formuen her i Landet, saa at det altsaa ogsaa derfor kan have sine gode Grunde hertilands at blive staaende ved en maasse noget lempeligere Formuebestatning, end der kunde være Anledning til andesteds, hvor ikke Hartkornet spiller en saa stor Rolle i Landets hele Formue; men paa den anden Side fremhæver jeg denne hele Betragtning af Formuebestatningen, fordi den efter min Opfattelse er Kjernepunktet i Loven, og naar man altsaa har bekvæmet sig til at indtage et Standpunkt, der vistnok vil møde mere eller mindre Misbilligelse fra flere Sider her i Salen, er dette ogsaa et af de Hovedpunkter, hvorpaa det hele Lovforslag maa komme til at staa og falde. Ved Siden heraf er der en anden Betragtning, jeg skal dvæle ved, og det er, at Lovforslaget gaar ud paa at skattelægge al Formue efter den Værdi, som den har i Handel og Wandel, altsaa medtænde baade den produktive og den saakaldte uproduktive Formue. Ogsaa dette have Forslagsstillerne fundet at være nødvendigt, netop fordi der er saa meget mindre Grund til at undtage den uproduktive Formue, som den i Reglen repræsenterer Luxus. Den uproduktive Formue deler sig jo i to Arter, hvoraf den ene er den, som man rettest kunde sige er tabt Formue, altsaa den, som bestaar i saadanne Gjenstande, hvis Værdi ikke mere svarer til deres oprindelige Værdi. Naar f. Ex. en Mand har bygget dyrere, end det virkelig svarer til Bygningens nuværende Værdi, vil den Del af hans Formue, der saaledes er lagt uproduktivt hen, nærmest være at betragte som tabt for Dieblisset og vil ikke komme frem i den Taxation af Eendommens Værdi i Handel og Wandel, som Lovforslaget paabyder. Derimod er der andre Arter af Formue, som ganske vist kunne være uproduktive, det vil sige ikke give deres Besiddere nogen Indtægt, men som dog have en utvivlsom Værdi i Handel og Wandel og derfor nærmest ere den Del af den uproduktive Formue, som kaldes Luxus; disse ere utvivlsomt et berettiget Skatteobjekt. Ved Siden heraf har man forøvrigt ikke gjort noget Fradrag i Skatteanfættelsen; der er ikke foretaget noget Fradrag af saadanne Beløb, som skulle kunne være fritagne for Formueskatten, idet man er gaaet ud fra den Grundsætning, at enhver Formue, den være sig nok saa lidet, repræsenterer en vis Skatteevne; kun den ene Undtagelse er der, at man ved Beregningen af Formuens Værdi aabner Afgang til at undtage Arbejdsredskaber og Løsøre til en Værdi af indtil 1,000 Kr. — Det næste væsentlige Skatteobjekt, som Lovfor-